

திருக்குறளின் விழுமியம்

முதுமுனைவர்

இரா. இளங்குமரனார்

தீருக்குறளின் விழுமியம்

முதுமுனைவர்

இரா. இளங்குமரனார்

தீருவள்ளுவர் நலையம்

7, இராமன் தெரு, தீருநகர்,
மதுரை - 625 006.

நூல் விளக்கம்

நூற்பெயர்	திருக்குறளின் விழுமியம்
ஆசிரியர்	இரா. இளங்குமரனார்.
முதற்பதிப்பு	ஆனி-தி. பி. 2047 கி. பி. 2016.
உரிமை	ஆசிரியருக்கு.
தாள்	13. 7 வெள்ளைத் தாள்.
அளவு	1/8
பக்கம்	iv+36=40
படிகள்	1000
விலை	உருவா 30/-
நூலாக்கம்	“தி பிரிண்டிங்கு அவுசு” திருச்சிராப்பள்ளி - 23 0431 - 202421
வெளியீடு	: திருமதி. பாலாம்பாள் குமரசாமி நினைவு அறக்கட்டளை நெய்வேலி.
நிறுவுநர்	: கு. தாமோதரன் 84385 13532

திருக்குறளின் விழுமியம்

திருக்குறளில் வடசொல் நாற்றுக்கு மேலும் உண்டென நாற்று நட்வர் உண்டு. ஏற்றுக் கொண்டவரும் உண்டு.

மொழிஞாயிறு பாவாணர் அவர்கள் 16 சொற்களை வடசொற்கள் எனக் கொண்டார்! அ.து, அவர் உரைகண்ட முறையால் ஏற்பட்டது.

“ஒரு சொல் தானும் வேற்றுச் சொல் விரவா விழுமிய நூல் திருக்குறள்” என்பதைத் தெளிந்து கூறியவர் கால்டுவெலார்,

அதனை மெய்ப்பிக்கும் வகையால் எழுதப்பட்ட சுவடி இது. வடசொற்கள் என்பவை தமிழ்ச் சொற்களே என்பது பல சொற்களைக் காட்டி விளக்கப்பட்டுள்ளது.

மற்றும் சிலகட்டுரைகளும் இச்சுவடியில் இடம் பெற்றுள. இவற்றைக் கணினிப் படுத்திய இனியவர் முனைவர் திருமகளார்! அச்சிட்டவர் திருச்சிராப்பள்ளி அச்சுக் குழுமத்தார். அச்சுப் பொறுப்பேற்ற அருமைத் தோன்றல் முனைவர் பி. தமிழகனார் திருமதி. பாலம்மாள் - குமரசாமி நினைவு அறக்கட்டளை நிறுவநர் கு. தாமோதரனார் இந்நூல் வெளியீட்டுப் பொறுப்பேற்றுள்ளார். அனைவருக்கும் நலமார்ந்த நன்றியன்.

வாழிய நலனே! வாழிய நிலனே!

இன்ப அன்புடன்,
இரா. இளங்குமரன்.

உள்ளுறை

	பக்கம்
திருக்குறளின் விழுமியம்	iii
1. நலம் புனைந்துரைத்தல் - முறிமேனி	1
2. ஊடுபயிர்	10
1. தம்மில்	10
2. அறிதோறு	12
3. அரிதரோ	14
4. இன்னாது	16
5. ஒருநாள்	17
6. துன்பத்திற்கு	18
7. உணலினும்	21
3. திருக்குறளில் வடசொல் உண்டா?	22
4. சொல்லாமல் சொல்லாடல்	28
1. பீலிபெய்	29
2. நுணிக்கொம்பர்	30
3. நெடும்புனல்	30
4. கடலோடா	31
5. காலாழ்	32
6. பரியது	33
7. ஒலித்தக்கால்	34

1. நலம் புனைந்துரைத்தல்

வாழ்த்த வாயும்

“வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மட நெஞ்சம்” என்றார் அப்பரடிகள். மடநெஞ்ச = மென்மையான நெஞ்சு.

வாழ்த்தும் வாய், வாழ வைக்கும் வாய்!
வாழ்த்தும் வாய், வாழ்த்துப் பெறும் வாய்!
வாழ்த்தும் வாய், கேட்பாரைக் கிளரச் செய்து
கேளிரைப் பெருக்கும் வாய்!

குறுந்தொகையில் ஒரு காட்சி!

“புத்துடைப் பூரிப்பில் நின்று பொங்கல் ஆக்கும்
பொலிவுடைய மனையாள்!
அவள் பொங்கிப் படைக்கும் பொங்கல் பூரிப்பிலே
தவழும் தலைவன்!”

கட்டித்தயிர்! கெட்டித்தயிர்! தாளிதம் போடுகிறாள். கடுகு
- கடுகவே பொரிதலாலும் கரியது ஆதலாலும் பெயர் பெற்றது.

தாளிதப்புக்கை சுழல்கிறது, வீடெல்லாம் வளைகிறது, அதன் பதம்கெடாமல் எடுக்காவிட்டால் கசந்து விடும்! கசப்பொடு இனியன் உண்ணக்கூடாது எனக் கருத்தொடு துளாவி எடுக்கப் பார்க்கிறாள்! அது தீம்புளிப்பாகு!

புத்தாடை மெல்ல நழுவுகிறது; ஒரு கையால் உடையை அணைத்துக் கொண்டு பதன்கெடாமல் பணியை முடிக்கிறாள்! நெற்றியிலோ முத்துக்கோத்து நிற்கும் வியர்வை! முகத்திலோ முல்லையரும்பு, முள்முருக்கம் பூவின் இடையே இருந்து பட்டும் படாதும் அரும்பும் அரும்புதல்!

படைக்கிறாள்! மகிழ்கிறாள்!

சுவையோ! சுவை! ‘இனிது’ என்றான்!

அதுவரை ஆக்கிய அரும்பாடு அனைத்தும் அகன்றது!

‘இனிது’ என்னும் நேயன் பாராட்டு மொழியில் நெஞ்சம் கலந்து முகமலர்ந்தது!

ஒருசொல்! இனிது! அது புனைவு இல்லை!

நலம் பாராட்டுதல்! நலம் பாராட்டா நா, நாவா?

சுவைத்துச் சுவைத்துச் சொட்டச்சொட்ட உண்ட நா, ‘நல்லது’, ‘இனிது’ என்று கூறவும் கூடாதா?

“வேம்பின் காயையும் தேம்பூங் கட்டி”

என்று பாராட்டும் காதலர்.

“ஏனது சுவைப்பினும் தேனது வாகும்”

என்று பாராட்டும் காதலர் என இல்லாவிட்டாலும், நல்லதை இயல்பாகப் பாராட்டல் கடனல்லவா!

நலம் பாராட்டல்

அகப்பாடல் இலக்கணத்தில் ஒன்று, “நலம் பாராட்டல்” என்பது. திருவள்ளுவரோ செய்ந்நன்றி அறிதல் வழியாக அறவாழ்வில் நலம் பாராட்டல் கடனை உரைத்தார். அகவாழ்வில் நலத்தைச் சற்றே உயர்த்திக் கூறினால் என்ன குறை என்பாராய்,

“நலம் புனைந்துரைத்தல்” (112)

என்றார்.

நலம் புனைந்துரைத்தல்

எதுகை மோனை உவமை முதலியவை அமைய, நல்ல நல்ல மலர்களை எடுத்துத் தகுமாறு தொடுக்கும் மாலை போலத் தொடுப்பதே நலம் புனைந்து உரைத்தலாகும்.

நலத்தக்க தன்மையைக் கொண்டுள அனிச்சமலரே நீ வாழ்வாயாக! யான் விரும்பும் நயத்தக்காள் உன் மென்மையினும் மென்மையள் என்பதை அறிவாயாக! அறிவிலாத என் நெஞ்சமே, பலர் காணும் கண்ணையுடையாள் என நினைக்கின்றாய்! இவள் கண் என் ஒருவனால் மட்டுமே காணும் கண், என் ஒருவனையே காணும் கண்!

சுவளை ஏன் மேலே எழாமல் தலை தாழ்ந்து நாணி நோக்குகின்றது என்பதை யான் அறிவேன். நிமிர்ந்து நின்றால் இவள் கண்ணுக்கு ஒப்பாக மாட்டோம் என்பதால் தானே!

என் உயிரின் தலைவியின் மென்மையை அறியாத எவளோ ஒருத்தி அனிச்சப்பூவின் காம்புகளை எடாமல் மலரைக் கோத்துச் சூட்டிவிட்டாள். இவள் மெல்லிடை தாங்காத துயராக்கினாள். மங்கல இசைக்கு மாறான இசை கொட்டச் செய்து விட்டாளே?

விண்மீன் கண்ணை மூடிமூடி விழிக்கும் காரணம் யான் அறிவேன்! அவற்றுக்கு மதி எது? இவள் முகம் எது? என்பதைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளமுடியாமல் ஏற்பட்ட மயக்கத்தின் விளைவே அது.

என் உள்ளம் கொள்ளை கொண்ட இவள் எழில் முகத்தில், முழுதுற நிறைந்த மதிக்கு உரிய கறை சிறிதாவது உண்டா? இல்லை! முழுமதியே! என் பெருகிய காதல் அன்புக்கு நீ உரியது ஆனாலும் ஆகக்கூடும்! அதற்கு என் காதலி முகம் போல் களங்கமிலாத ஒளி வீச வேண்டும்! அது உனக்கு உண்டாகுமா?

மலர் போலும் கண்ணையுடைய என் காதலியின் முகத்திற்கு ஒத்ததாக விளங்க வேண்டும் என்றால் முழுமதியே நீ, பலரும் காணுமாறு தோன்றாது இருப்பாயாக! இம்மதி என்மதி! எனக்கு மட்டுமே வாய்த்த மதி! பொதுமதிக்கு அப்பேறு இல்லை!

என் இனிய காதலியின் மெல்லிதில் மெல்லிய அடிக்கு அன்னத்தின் மெல்லிறகுகள் ஆனால் என்ன? அவை, நெருஞ்சி முள்போலத் துயருட்டுவனவே - இவ்வாறு நலம் புனைந்துரைத்த தலைவன் தமிழர் காதல் உணர்வை எல்லாம் திரட்டி மொழிவான் போல் ஓர் அரிய உத்தியில் உரைக்கிறான். அது,

“முறிமேனி முத்தம் முறுவல் வெறிநாற்றம்
வேலுண்கண் வேய்த்தோள் அவட்கு”

என்பது.

அவளுக்கு (என்னவளுக்கு)

மாந்தளிர் போன்ற உடல்;

முத்துப் போன்ற பல்;

இயற்கை மலர்ச் செறிவின் நறுமணம்;

வேல்போலும் ஒளியுடைய - மையுண்ட - கண்;

இளமுங்கில் போலும் தோள்;

(ஐந்து உவமை, ஐந்து உறுப்பு (பொருள்) ஐந்து ஒப்பு.)

முறி = மாந்தளிர்; மருதவளம்.

முத்தம் = முத்து; கடல் வளம்.

வெறி = நறுமணம்; குறிஞ்சி வளம்;

வேல் = பாலை நிலத்தவர் படைக்கலம்;

வேய் = முங்கில்; முல்லைவளம். (ஐந்து நிலம்)

மேனி - உடல்

முறுவல் - ஒளியும் ஒலியும் (கண்ணும் செவியும்)

வெறி - நறுமணம், முக்கு

வேல் - கண்

வேய் - கலை (ஆடல், பாடல்) (ஐம்பொறி)

சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம்

(ஐம்புலனுடைமை)

கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றறிதல் -

(ஐந்தொழில் உடைமை)

குறட்பாவின் ஏழுசீர்களில் 'அவட்கு' ஒருசீர்.

எஞ்சிய ஆறுசீர்களில் ஐந்து உவமை!

ஐந்து நிலம்; ஐந்து பொறி; ஐந்து புலன்; ஐந்து தொழில்,
ஐந்து உவமை இருந்தும் உவமை உருபு ஒன்றுமில்லை. அனைத்தும்
தொகை (மறைப்பு).

ஒவ்வோர் உவமையும் பொருளும் ஒரு சீர்!

அப்படி நான்கு.

ஓர் உவமை மட்டும் இருசீர்! அவையும் இயற்சீர்,

“முத்தம் முறுவல்”

ஒன்பது குறள்களில் நீராளமாகவும், நெய்யாளமாகவும், தேனாளமாகவும் ஒழுகவிட்டு நலம் புனைந்துரைத்த திருவள்ளுவர், பொன்னுருக்கென்ன ஒழுகவிட்டது இம் ‘முறிமேனி’க் குறள்!

எண்ணி எண்ணி அகத்தே துயக்க அமைந்ததே ‘காதலகம்’ என்பதைக் காட்டும் உள்ளுறையது இக்குறள்.

மேனியில் இயற்கை மணம் உண்டா?

செயற்கை மணம் இல்லாக்கால் முக்கைப் பொத்த வேண்டும். வியர்வையும் அருவறுப்பாம் செச்சையும் உடையாரை நோக்கி இயற்கை மணம் என்பது இல்லை என்று கூறிவிடலாமா?

மணிமேகலையார் ஆடையணி, பூச்சுப்பொடி, மலர் மாலை எனப் புனைவிலா நின்றார்? சாத்தனார் சொல்கிறார்;

“புனையா ஓவியம் போல” என்று.

உச்சி முகர்ந்தால் உள்ளம் கள்வெறி கொள்கிற தாமே பாரதியார்க்கு!

“புறந்தாய்மை நீரான் அமையும்”

என்னும் நெறி ஒன்று பற்றின், இயற்கை நறுமண வெறி எப்பொழுதும் ஒன்றியே நின்றல் உறுதியாம்!

சிலர், பூச்சுப் பொடி மணக்கலவை என்பவற்றைப் பயன்படுத்துவது இல்லை! வழலை (சோப்) கடலைமாவு என்பவை கொண்டு பசை நீக்கம் செய்வது இல்லை! எனினும் நாறாமை ஏன்?

அவர் ‘உணவு’ வகையாலும், ‘உணர்வு’ வகையாலும், உடலைக் கெடுத்தார் அல்லர் என்பதை எண்ணல் வேண்டும்!

உட்சென்ற பொருளுக்குத் தக்க காற்று வெளிப்படுகிறதே!

அது சொல்லிக் காட்டும் பாடம் என்ன? உடலை நாற்றம் ஆக்காதே! எண்ணிப் பார்த்து நறுமையாக்கு என்பதே!

உழையா உடலில் வியர்வை நாற்றம் இராது!

உழைப்பார் உடலில் வியர்வை நாற்றம் இல்லாமல் போகுமா? என்பார் உளர். அவர் உண்மையறியார்.

உழைப்பார் உழைப்பு வியர்வை உட்கசடு அனைத்தும் வெளியே தள்ளி விடுகின்றது. உழைத்து வியர்வை வாரார் உடலிலோ கசடு தேங்கி நிற்கின்றது.

முன்னவர் நீராடினாலே இயற்கை உடலர் ஆகிவிடுவார்!

பின்னவர் தாம் நறும்பொருளால் நறுமையர் ஆவார்!

பூண்டு, உள்ளி, காயம் என்பவை நலப்பொருள்களே!

ஆனால் அவற்றின் மணம் தமக்கும் பிறர்க்கும் இன்பம் சேர்ப்பவை இல்லை.

புலவூண் கடையில் வைக்கும் பெருஞ்சீரகம்

புல்லூண் கடையில் வைக்காமை ஏன்?

வைக்கா வழக்கம் மாறி வைக்கும் வழக்கம் உண்டாகி வருவது ஏன்?

புலவூண் சேர்ப்புப் பொடி, பொருள் என்பவை

புல்லூண் வகைக்கும் சேர்த்துப் போலிமையாய்ப் புலவூண்ட உணர்வைப் பெறுவதற்கே ஆகும்!

இது புலவு விட்டும் விடாத பற்றின் சான்று!

“அற்றது பற்றெனின் முற்றிலும் விடுக”

என்பது சாலும்.

இயற்கை மணம், செயற்கை மணச் செய்தி ‘தருமி’ திருவிளையாடல் கதையாயிற்று. குறுந்தொகையில் வரும் ‘கொங்குதேர் வாழ்க்கை’ என்னும் பாடலில் தலைவன் வண்டை நோக்கி, நீ அறியும் பூக்களில் இவள் கூந்தல் மணம் போல் மணப்பது உண்டா? என்று புனைந்துரைத்தது அது.

முத்துதல், முத்தம்; முத்தும், முத்தம்; ஒரு மணி.

முற்றும், முட்டும் இரண்டும் (ற், ட்) வல்லினமே!

முத்தும் (த்) வல்லினமே! ஆனால் வல்லினத்தில் மெல்லினம் முத்து!

முத்து வெண்மை, ஒளி, தூய்மை.

பல்லின் வெண்மை ஒளி தூய்மையொடு வடிவும் முத்துக்கு ஒப்பானது முறுவலாம் பல். வால் எயிறு என்பதும் அது. “தேனொடு பால் கலந்தற்றே பணிமொழி வாலெயிறு ஊறிய நீர்” எனப் புகழ் பெற்றது. பல் அழுக்கு நாற்றம் மட்டும் அன்று; பல நோய்களுக்கு நாற்றங்களும் ஆவது! அரிசிப்பல், அரும்புப்பல், முத்துப்பல் என்பவை பெரும்பேறு.

முறிமேனி: முறியாவது தளிர். என்ன தளிர்? மாந்தளிர். மாவின் தளிர் பசும்பொன் வண்ணத்தது; மென்மையது; சற்றே வலிய காற்றாலும் முறிவது; ஆதலால் முறி எனப்பட்டது. ‘மாமேனி’ என்பர்.

தென்றலில் ‘முறி’ மெல்லென அசைதலை நோக்கல் வேண்டும். அதே நோக்கில் வள்ளுவர், பெண்ணுக்கு இட்ட ‘அசையியல்’ என்னும் பெயரையும், அதன் சிறப்பியலையும் காணவேண்டும்.

“அசையியற்கு உண்டுஆண்டு ஓர்ஏர் பசையினள் போலப் பைய நகும்”

என்பது அது. ஏர் அழகு! ஓர் ஏர் ஒப்பற்ற அழகு; தனிப் பேரழகு என்பது அது. அசைவதை இயல்பாகப் பெற்றமையால் அசையியல், பொற்புஏர் பூவோடு அசைதலால் அசைவது அது. அப்பொலிவு தன்னகத்துக் கொண்டது அது.

அவள் பச்சைப் பசங்குழந்தையெனக் களங்க மில்லாமல் பொருந்தி விடுபவள். அவள் நகையோ பிறர் அறியவாராக் குறுநகை

மென்நகை! ‘பைய’ என்னும் மென்மை பழநாள் உரிச்சொல். பை, பைதல், பைம்மை, பையன், பசை, பசலை, பச்சை, பாசம், பாசி என்பன ‘பை’ வழிப்பட்டவை. பை - பசுமை, மென்மை. பைய - மெல்ல, மெதுவாக (தென்தமிழ் நாட்டுமக்கள் வழக்கு) ‘பையை’ என்பது பையினை என்னும் பொருளது. துணிப்பை, கோணிப்பை, தூக்குப்பை என்பது, ‘பய்ய’ என்பது (பைய), பையைக் குறியாது.

மெதுவாக பின்னே காலம் தாழ்ந்து என்பது குறிக்கும். இவ்வழக்குச் சொல்லால் இடரும் உண்டு.

‘நகு’ தல் தானும் பிறர் அறியாவாறு இருத்தல் கருதுவர் காதலர். அதனைத் தொல்காப்பியர்,

“நகு நயம் மறைத்தல்”

என்பார்.

“புகுமுகம் புரிதல் பொறிநுதல் வியர்த்தல்
நகுநயம் மறைத்தல் சிதைவுபிறர்க் கின்மை”

காதல் முதல்நிலை மெய்ப்பாடு.

வேல் உண்கண்

வெற்றிக் கருவி வேல். வெல் வேல். வேல் உடையவன் வேலன். வேல் பழநாள் யானைப் போர்க்கருவி.

வேந்தன், ‘வேலொடு நின்றான்’! கொள்ளையனும்

வேலொடு நின்றான்! உள்ளமே வேறுபாடு!

களப்போரிலும் வேல் விளையாடும்!

வேல் உள்புகுந்து தைக்கும், ஊடுருவும்.

கண்ணும் உட்புகுந்து தைக்கும், ஊடுருவும்.

வேல் உட்புகுதலால் சிவப்பு வரிகொள்ளும்

கண்ணும் செவ்வரி கொள்ளும்.

வேலும் துருவேறா திருக்க நெய்தடவப்படும்.

கண்ணும்கரு ‘மை’ தீட்டப்படும். எழுதுகோல்

எனப்பட்டது அத்தீட்டு கோல்.

“எழுதுங்கால் கோல்காணாக் கண்ணே போல்”

என்பது வள்ளுவம்.

வேலின் ‘இலை’யாவது நுனைப் பகுதி. அதன் வடிவு. இலை வடிவு நோக்கி இலை வேல் எனப்படும்! வேல் வடிவு கண்வடிவு. வண்ணமும் வடிவும் உவமை.

வேய்த்தோள்

வேய் = மூங்கில்; வெதுப்பு உடையது.

“வெம்மை வேண்டல்”

என்பது தொல்காப்பியம். வெப்பால் தீப்பற்றி எரிவது மூங்கில். இசையின் மூலம் மூங்கில். வண்டு துளையிட்டு வைத்ததில் காற்று என்னும் பாணன் இசைமீட்டல் இயற்கைக் குழலிசை.

“குழலிசை தும்பி கொளுத்திக் காட்ட”

என்பது மணிமேகலை.

வளைக்க வளையும் வேயால் அமைந்தது வளை. மூங்கிலின் ஒரு பெயர் வளை. எலியின் இருப்பிடம் வளைந்து வளைந்து செல்லுதலால் வளை என்பது பெயராயிற்று.

வளைய வேண்டுமென்று கருதுமாறெல்லாம் வளைய வாய்க்கும் கை வளையற் கையாம். மகளிர் கை. ஆதலால் ஆடல் வல்லார்; இசை வல்லார் என இணைத்த இணைப்பு வேய்த் தோளாம்.

அவள் + கு = அவட்கு. அவள் எவள்?

அவள் பெயர் சொல்லப்பட்டால் புறமாவாள்!

அகமாகாள்! அது அக இலக்கணம்!

சுட்டி ஒருவர் பெயர் சொல்லப்படார்!

சுட்டாமல் சொல்லும் நாகரிகம், நனி நாகரிகம் என்பது மட்டுமா?

இல்லை! பெரும் பயனுமாம்.

எப்படி?

காதலன் காதலியர் என உலகத்து வாழ்வார்.

எவர் தமக்கும் உரிமையுடையதாய் ‘அவள்’ அமைந்து விடலாம் அல்லவோ!

ஒரு பெயர் என்றால் ஒடுங்கிப் போய் நின்று விடும்!

‘அவட்கு’ என்பது கம்பனைக் கவர்ந்தது போலும்!

“அல்லை ஆண்டு அமைந்த மேனி அழகன்”

என ஐந்து சொற்களில் அவனைக் கூறி,

‘அவளும்’ என ஒரு சொல்லால் குறித்தான்!

கம்பன் போல வள்ளுவத்தைப் பயன்படுத்திய பாவல்லான்
எவனொருவனும் இல்லான் என்பது மெய்ம்மையிலும் மெய்ம்மையாம்!

அவட்கு; முறிமேனி!

முத்தம் முறுவல்!

வெறிநாற்றம்!

வேலுண்கண்!

வேய்த்தோள்!

2. ஊடுபயிர்

1. தம்மில்

ஒருவர் ஒரு பொருள் பற்றி எழுதுகிறார்; அல்லது பேசுகிறார்;
அப்பொருளை இடைநிறுத்தி வைத்து வெறொரு பொருளைச்
சொன்னால் அதன் பொருள் என்ன?

அப்பொருள் இன்றியமையாப் பொருள்! வலியுறுத்தத் தக்க
பொருள்! சொல்லுவார் உள்ளங்கவர்ந்த பொருள்! என்பவை
விளக்கமாம்!

ஒரு விளைநிலத்தில் ஒருபயிர் போடப்படும்! அதில் முன்னோ,
பின்னோ நற்பயன் செய்வதாக ஊடுபயிர் ஒன்றோ இரண்டோ
இருக்கும்! இது வேளாண்மைத் தொழிலின் தேர்ச்சியாம். வள்ளுவர்
தம் நூலாம் விளைநிலத்தில் விளை பயிரோடு ஆங்காங்கு ஊடு
பயிர் போட்டு உயரிய விளைவு காண்கிறார். உழவு பாடிய
கிழவர்க்கு உரிய உத்தி ஈதாம்.

புணர்ச்சி மகிழ்தல் என்னும் அதிகாரத்தில் (110)

ஈடிலா இன்பம் துய்க்கும் தலைவன் கூற்றாக,

“தம்இல் இருந்து தமதுபாத்து உண்டற்றால்
அம்மா அரிவை முயக்கு”

என்கிறார்.

“அரிவை முயக்கு - புணர்ச்சி இன்பம் - அம்மவோ எவ்வளவு
பெரிது! அரிது!

குடி செயல்வகை உணர்ந்த குடிமையன் கடன்கள் இரண்டு
அவன் எண்ணத்தில் முந்து முந்து நிற்கின்றன. ஒன்று தம் இல்
இருத்தல். இரண்டு தமது பாத்துண்ணல். அந்நாள் வாழ்வியல்
நெறிகள் இரண்டு அரிய பதிவாவணம். இக்குறள் வழியே
ஆக்கப்பட்டுள்ளன.

ஒரு தலைவியொடு வாழப்போவான், பெற்றவர் உழைப்பால்
இனி வாழ்தல் முறையன்று. தன் உழைப்பால் வாழ்தல் வேண்டும்.
ஒருவன் ஒருத்தியைக் கிழத்தியாகக் கொண்ட கிழவன் என்றால்
அவன், தான் உருவாக்கிய வீட்டில் தன் துணையுடன் வாழ்தல்
கடன்!

அவ்வாறு அவன் செய்தற்கு அவன் பொருள் நிலை இடம்
தாராது எனின், திருமணத்தை உறுதி செய்துவிட்டு மணத்திற்கும்,
மணத்திற்குப் பின்னாம் வாழ்வுக்கும் வேண்டும் பொருள்
தேடச்செல்வான். வேண்டும் பொருள் தேடிக் கொண்டு மீண்டு வந்து
மணம்புரிவான். இதற்கு,

“வரைவு இடைவைத்துப் பொருள்வயின் பிரிதல்”

என்பது பெயர். வரைவாவது திருமணம்.

பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகியல் இல்லை! அறமும்
இல்லை! இன்பமும் இல்லை! அவன் சொல்கிறான். பொருளின்
தேவையை! அவள் புரிகிறாள்! பிரிகிறான்! பொருளோடு மீள்கிறான்!
மணமுடித்து வாழ்வியலை எங்கே தொடங்குவது. தம் பெற்றோர்
கட்டி வைத்த வீட்டிலா? இல்லை! அது, முயற்சி இல்லான் செய்யும்
செயல்!

சிறுவீடு கட்டி விளையாடும் பருவத்திலேயே, பிறர் கட்டிய
வீட்டில் விளையாட வரமாட்டேன் என்றவள் தலைவி! ஆதலால்

நானே கட்டிய - இல்லை - நாங்கள் இருவரும் இணைந்த உளத்தால் கட்டிய வீட்டிலேயே மனையறம் கண்ட இன்பம், இப்பொழுது நான் அடைகின்ற இன்பம் எனப் பூரிக்கிறான்.

அடுத்தும் பூரிப்பு எழுகின்றது.

எங்கள் உழைப்பால் தேடிய உணவு உணவாக்கம் அறவோர் அருளாளர் துறவர் பிறர் என விருந்தோம்பி - யாங்கள் அதன்மேல் உண்ணும் இன்பம் இவ்வின்பம் என்கிறான்.

குடிநலம் காப்பார் அவரவர் உழைப்பால் வாழ்தலும் உலகுக்காக வாழ்வார்க்கு உள்ளதைப் பகுத்துத் தந்து விருந்தோம்பி மகிழ்தலும் போல்வது, இல்லறத்து இன்பப் பேறு என்பது இது!

காதல் வாழ்வு உயிர் கலந்து ஒன்றிய வாழ்வு! உயிர் தளிர்ப்ப வாழும் வாழ்வு! அவர் வாழ்வு அவரொடு அடங்கி விடுவது அன்று! உலகாக விரிய வேண்டிய உயர்வினது. அது உழைப்பை மதிக்கும்! உரிமையைப் பெருக்கும்! உலகுக்கு வாழ்வோர்க்கு உவந்து உதவும்! அதற்கு அடிமூலம் - தம் இல் இருத்தல்! தமது பாத்து (பகுத்து) உண்ணல் என்னும் இரண்டும்!

பழந்தமிழர் பண்பாட்டுப் பட்டயம் இது.

2. அறிதோறு

இதே புணர்ச்சி மகிழ்தல் அதிகாரத்து இறுதிக்குறள்.

அறிவு - அறிவியல் - ஆய்வியல் - கலை இயல் - சுவையியல் இவற்றின் இலக்கணமாக இணையற்று விளங்குகின்றது. கூறவந்த பொருளை இடை நிறுத்தித் தலையெடுப்ப உரைத்தது!

“அறிதோ றறியாமை கண்டற்றால் இன்பம்

செறிதோறும் சேயிழை மாட்டு”

என்பது. “அறிதோ றறியாமை” எண்ண எண்ண விரிவது அல்லவா!

முன் அறியாத ஒன்றை அறியும் போது என்ன தோன்றுகின்றது? இதுவரை நாம் இதனை அறிந்து கொள்ள வில்லையே என்பது தோன்றுகின்றது. அவ்வறியாமை பெருகப்

பெருகவே அறிவுப் பெருக்கம் ஆகின்றது. அறிதோறும் அறியாமை காணல் இது.

ஒருவர் ஒன்றைக் கண்டுபிடிக்கிறார். அக்கண்டுபிடிப்பை ஆழ்ந்து நோக்கும் ஒருவர் அதனினும் மேம்பட்ட ஒன்றைக் கண்டுபிடிக்கிறார். முன்னே கண்டுபிடித்தவர் இது நமக்குத் தோன்றவில்லையே எனத் தம் அறியாமையை உணர்கிறார். அறியாமை அறியாமையாய் நிற்பது இல்லை! அறியத் தூண்டுகிறது. அறிவைத் தூண்டுகிறது. மேலும் மேலும் தூண்டிக் கொண்டே இருக்கிறது. அத்தூண்டல் வளர்ச்சியே உலக வளர்ச்சி படைப்பு வளர்ச்சி தொழில் வளர்ச்சி கலை வளர்ச்சி நாகரிக வளர்ச்சி - பண்பாட்டு வளர்ச்சி என விரிகின்றது. அறிவு பெருக வேண்டுமானால், அறியாமை தோன்றிக் கொண்டே இருக்கவேண்டும். அறியாமை தோன்றவில்லையானால் அறிவு தோன்றற்கு இடமே இராது.

அறியாமை தோல்வி அன்று வெற்றியின் படிக்கட்டு! தலைவன் தன் தலைவியிடம் காணும் இன்பம் புதிது புதிது; அறிய அறிய அறியாமை ஆக்கும் புதிது! புதிய இன்பம்! புதிய சுவை! புதிய வகை! இணையிலா வீடுபேறு! எதனாலும் எவ்வகைகளாலும் எய்த முடியா இன்ப நிலைக்களம்! அதனால், இன்பம் செறிதோறும் - செவ்விதாம் அணிகலம் அணிந்த தலைவி மாட்டு - இடத்து அடையும் இன்பம்.

பெருஞ்சிந்தனையாளி, பெரும் படிப்பாளி சாக்கிரட்சு! அவரிடம் ஒருவர் வருகிறார். அவர்தம் ஆழிய சிந்தனை வளத்தைப் பாராட்டுகிறார். இத்தனை அறிவை எப்படிப் பெற்றீர்கள் என்று வியக்கிறார். சாக்கிரட்சர் சொல்கிறார். எனக்கு ஒன்றே ஒன்று தான் தெரியும். அது, எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்பது தான்!

திருமூலர் சொல்கிறார்,

“என்னை அறிந்திலேன் இத்தனை காலமும்
என்னை அறிந்தபின் ஏதும் அறிந்திலேன்”

சிறைச் சாலையில் இருந்து நிரம்ப நிரம்பப் படித்தார் சுவகர்லால் நேரு! பின்னர்ச் சொன்னார்.

“நான் எவ்வளவு அறியாதவனாக இருக்கிறேன் என்பதை உணர்கிறேன்”.

“கற்றது கைம்மண் அளவு கல்லாதது உலகளவு” என்ற ஒளவை மொழி என்ன? பெரிய ஞானி என்று பாராட்டிய ஒருவரிடம் புத்தர், தம் கைக்குள் ஓரிலையை வைத்துக்காட்டி “என்னிடம் உள்ளது இவ்வோரிலை. ஆனால் இம்மரத்தில் எத்தனை இலை! இப்படி மரங்கள் எத்தனை! இவற்றோடு இவ்வோரிலை எம்மட்டு” என்றார்.

வள்ளுவரின் நுண்மாண்நுழைபுலப் பார்வை, காதலன் ஒருவன் வழியாக அறிவியல் இலக்கணம் சொல்லும் உத்தியாக மலர்கின்றது.

3. அரிதரோ

தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லும் கட்டாயம் ஏற்படுகின்றது. தன்னிடத்துக் கொண்டுள்ள தீரா அன்பால் பிரியமாட்டான் என்றே நினைக்கிறாள். பிரிந்தால் அப்பிரிவைத் தாங்கமாட்டேன் என்னும் பரிவால் கட்டாயம் பிரியமாட்டான் என்ற உறுதி பொய்த்துப் போகுமாறு அவன் பிரிந்து போய் விடுகிறான். அந்நிலையில் அவள் கூறுகிறாள்:

“அரிதரோ தேற்றம்! அறிவுடையார் கண்ணும்
பிரிவுஓர் இடத்துண்மை யான்” (1153)

“அறிவுடையார் கண்ணும் அரிதரோ தேற்றம்” என்கிறாள். அறிவு மிகப் பெற்றார் என்பாரைத் தாமும் உறுதியானவர் என்று நம்பி விடுதல் இயலாது என்கிறாள். ஏனெனில் பிரியேன் என்றவர் பிரிந்தார் ஆதலால்.

பிறர்துயர் காணப்பெறாமல் தீர்ப்பவர் அறிவாளர்! அவரே பிறர்க்குத் துயர்தந்தால் அவரை நம்பமுடியுமா? உறுதியானவர் எனக் கொள்ளமுடியுமா? முடியாது. ஏன்!

எத்தகு அறிவர் எனினும், அறவர் எனினும், துறவர் எனினும் எப்போதும் எவ்விடத்தும் எந்நிலையிலும் நிலையில் திரியா மலையாக இருத்தல் அரிது. பெரிதும் இருப்பார். இருக்க இயலா நிலைக்கு ஆட்படலும் இல்லாமல் இல்லை.

காமம் வெகுளி மயக்கம் என்பனவற்றைக் கடந்தார்க்கும், கடற்கரை வளையில் இருந்து வெளிப்பட்டு ஊரும் நண்டு போல உலகியல் நிலைப்பாடு ஊரச் செய்து விடுவது உண்டு!

இவரா இது செய்தார்! நம்பமுடியவில்லையே என்று நெருங்கிய நேயமும் மெய்யாக உணர்ந்து உள்ளூருகி உரைக்கும் மாறான நிகழ்ச்சியில் ஈடுபட்டு விடுவது உண்டு. நம்ப முடியாது! ஆனால் நம்பாமல் இருக்கமுடியாது என்னும் நேரிடைச் சான்று கண்டு மறைக்க இயலுமா? இதன் விளக்கம் என்ன?

பரிமேலழகர் உளவியல் கொண்டு சொல்வார்,

“முக்குண வயத்தால் முறை திறம்புவார்”.

முக்குணம் வள்ளுவப்படி காமம் வெகுளி மயக்கம்! முற்றாகத் துடைத்து விட முடியாதது. துடைத்த பின்னரும் களிம்பாக இருந்து அயர்ந்த போது கிளர்ந்து விடுவது! கிளர்ச்சிக்கு ஆட்பட்ட பின்னர் ‘என்ன செய்தேன்!’, ‘என்ன செய்தேன்!’ என்ன கீழ்மை செய்தேன் என்ன எண்ணி எண்ணிக் காலமெல்லாம் வருந்த வைப்பது - ஒருநொடியில் மின்னல் என வந்து மீளாப்பழிக்கு ஆட்படுத்துவது உண்டாதலால், அறிவுடையார் கண்ணும் அரிதரோ தேற்றம் என்னும் வயிரமொழி, பொய்யாமொழி யாயிற்றாம்!

வள்ளுவர் மேதக்க மெய்யியல் மாட்சிச் சான்று

இ.:தாம். இதற்கு வெளிப்படு விளக்கம் வள்ளுவரே செய்துளார் அது.

“அரியகற்று ஆசற்றார் கண்ணும் தெரியும்கால்
இன்மை அரிதே வெளிற்று” (503)

என்பது தெரிந்து தெளிதல் அதிகாரம். ஆசற்றார் = குற்றமற்றவர். வெளிற்று = உள்ளீடு இல்லாமை; அறியாமை.

4. இன்னாது

பிரிவாற்றாமையிலேயே ஓர் அரிய ஊடுபயிர் இன்னொன்று. அது.

“இன்னாது இனனில் ஊர்வாழ்தல் அதனினும்
இன்னாது இனியார்ப் பிரிவு” (1158)

என்பது. இது தலைவன் தலைவியர்க்கு மட்டுமா? ஊர்ப் பொதுமை இது!

இனம் என்பது எது? இன் + அம் = இனம். தமக்கு இன்பம் செய்வதும், தாம் இன்பம் செய்வதுமாம் ஒத்தியல்புக் கூட்டம் இன்பமாம்.

உள்ளத்தைத் திறந்து பேச ஒருவர் தாமும் இல்லாத ஊரில் வாழ்வது ஒரு வாழ்வா?

அவ்வூரில் வாழ்வதினும் காட்டு விலங்கொடு வாழ்ந்தாலும் அவற்றின் கரவிலா வாழ்வு இன்பம் சேர்க்குமே!

மாந்தர் சேர்ந்து வாழும் பிறவி அல்லவா!

கல்லொடு மண்ணொடு மரத்தொடு வாழ்வாகிப் போவது உண்டே!

கொடுமையில் கொடுமை கூடிப்பேசி அளவளாவி இன்புறும் ஒருவர் தாமும் இல்லாத ஊர் வாழ்வு! (523) ஏனெனில், அளவளாவு இல்லாதான் வாழ்க்கை என்ன வாழ்க்கை. கரை இல்லாக் குளத்தில் நீர் நிற்குமா? நீர் நிலத்திலுள்ள பயிர்க்குச் சென்று பயன்படுமா? நிலத்தை அரித்து, உள்ள பயிரையும் விளைவையும் ஊரையும் அழித்துத் தானே ஓடும்! இனம் இல்லா ஊரில் இருந்து, அளவளாவுதல் இல்லாத வாழ்வு வாழ்வு ஆகுமா!

அதனினும் கொடிய வாழ்வு ஏதேனும் உண்டா? உண்டு! அதே ஊரில் காலமெல்லாம் தேடிக் கண்டடைந்த ஓரன்பர்! இனியர்! இனத்தில் எல்லாம் இனமாக ஒன்றி விட்டவர்! நினையும்தோறும் காணும்தோறும் பேசும் தோறும் அளவளாவும் தோறும் புத்தம்புது இன்பக் கொள்கலமாக வாய்ந்தவர்! அவர்தாமும் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் போய்விட்டார் என்றால் அத்துயர்க்கு ஈடுஉண்டா?

அவர் இனமாகத் தோற்றம் தராமல், இனமல்லா ஊரவர் போலவே இருந்திருந்தால் இவ்வதிர்ச்சி உண்டா? நம்பிய வாழ்வு நட்பாற்று வெள்ளத்துப் போகும் துயரவாழ்வு ஆகியிருக்குமா?

காணாத உறவைக் காட்டி, நேயத்தைக் காட்டி, நெஞ்சத்தைப் பறித்துக் கொண்டது எல்லாம் வஞ்சத்தை மொத்தமாகக் காட்டி வாட்டுவதற்காகவா?

“இன்னாது இனனில் ஊர்வாழ்தல் அதனினும்
இன்னாது இனியார்ப் பிரிவு”

இது, காதலுக்கா? நட்புக்கா? நல்வாழ்வுக்கா? எல்லாவற்றுக்கும் அல்லவா இந்த மாமணிக்குறள்!

5. ஒருநாள்

“ஒருநாள் எழுநாளே போலும் சேண்சென்றார்
வருநாள்வைத் தேங்கு பவர்க்கு” (1269)

இக்குறள் தலைவனை எதிர்பார்க்கும் தலைவியின் பாட்டைப் பாடும் பாட்டே தான்! ஆனால் தலைவன் தலைவியர் தமக்குத் தாமா?

ஒரு மேடைநாடகம். கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்திலே நிகழ்ந்தது!

ஒரு முதியவர்! அவர் மக்கள் பலர்! மக்கள் மக்களும் பலர்! ஆனால் அவர்கள் அனைவரும் நாட்டுக்கு ஏற்பட்ட தீய சூழலால் - தீயைக் கக்குவார் கொடுமையாக எவரெவர் போனார்? ஒருவருக்கு ஒருவர் கொண்ட தொடர்பு என்ன? பற்றியெரியும் தீக்குத் தப்பியோடு பறவைச் சிதறல் போலப் பட்டவர் பட்டனர்; தப்பியவர் தப்பினர்! தஞ்சம் புகுந்த மண்ணின் நிலை தெரிந்தும் தெரியாதும் புகுந்தனர்!

இந்நிலையில் முதியவர் தம் குடியிருப்பில் தங்கினார்! பார்வையும் குறைந்தது! பக்கத்தார் துணையே துணையாய்ப் படுக்கையதாய்க் கிடக்கிறார்! ஊடே ஊடே எழுவார்! அலறுவார்! யாரொலி கேட்டாலும் வந்துவிட்டாயா என்று ஆவலொடு பார்ப்பார்! அஞ்சலா! தொலைவரியா! வாயில் வந்து நிற்பார் வருமென்று!

வந்தால் தானே! அவலமிக்க வாழ்வு. அவலத்தொடு பக்கத்தார் பரிந்திரங்க முடிகின்றது!

புலம் பெயர்ந்தாரை எண்ணித் தவிப்பார், தலைவன் தலைவி மட்டுமா? தந்தை, தாய், மகன், மகள், அன்பு, நண்பு, என எல்லாம் ஏக்கமிக்க நோக்காகிய நிலையில் ஒருநாள் எழுநாள் - ஏழுதிங்கள்

ஏழு ஆண்டு என நீளல் ஆர்வத்தின் ஆழத்தைப் பொறுத்து ஆமையினும் முட ஆமையாய் நகரல் கண்காணும் நிகழ்ச்சி.

காதலர் பிரிவு என வள்ளுவர் காட்டியது இன்று நாடு விட்டு நாடு சென்று தொழில் புரிவார் நிலையில் குடும்பந்தோறும்

குடும்ப உறுப்பினர் தோறும் ஒருநாள் எழுநாள் போல் காணமுடிகிறது.

மகிழ்வான பொழுதா, கவின்மிக்க காட்சியா, அன்பர்களின் இன்ப உரையாடலா, மணிக்கணக்கும் மணித்துளி ஆகிப் போகின்றது.

மாறாக் கால அளவும், மன ஓட்டத்தால் நீண்டும் குறுகியும் தோற்றும் உளவியல் நுட்பம் எந்நாளும் இருக்குமே அல்லவோ!

காலக்கணியர் காணாக் கவினுளக் காட்சி ஓவியம் இப்பாடலாம்.

“நெருநற்றுச் சென்றார்எம் காதலர் யாமும்
எழுநாளேம் மேனி பசந்து”.

என்பதும் இதனோடு எண்ணத்தக்கதாம்.

6. துன்பத்திற்கு

துன்பத்திற்கு யாரே துணையாவார்? நல்ல வினா. “கெட்டார்க்கு நட்ாரோ இல்” என்பது பொதுவான விடை.

“கேட்டினும் உண்டோர் உறுதி கிளைஞரை
நீட்டி யளப்பதோர் கோல்”.

என்பது நன்னம்பிக்கை யூன்றுகோல்!

“கெடுங்காலைக் கைவிடுவார் கேண்மை அடுங்காலை
உள்ளினும் உள்ளம் சுடும்”.

என்பது தள்ளுபடியாளர்.

“கெட்ட காலை விட்டனர் என்னாது
நட்டோர் என்பது நாட்டினை நன்று”

என்பது நட்புக்கு வாய்த்த நயனார்ந்த பாராட்டு. இது பெருங்கதை.

“அற்ற குளத்தின் அறுநீர்ப் பறவைபோல்
உற்றுழித் தீர்வார் உறவல்லர் - அக்குளத்தில்
கொட்டியும் ஆம்பலும் அல்லியும் போலுமே
ஒட்டி உறுவார் உறவு”

என்பது இருவகையார்க்கும் உவமை! முதுரை.

துணையாவார், துணையாகார், துணையாக்கிய துயர்,
துணைதந்த பாடம் என்பவை என இன்னும் பல எண்ணலாம்!
ஆனால் துன்பத்திற்கு யாரே துணையாவார் என வெளியே
தேடவேண்டுமா?

தேடின வாயாமல் போகவும் கூடும் அல்லவா!
உள்ளம் உடைமை தானே உயருடைமை!
உள்ளம் போன்று ஒதுங்காது ஒன்றிய
உறவு ஒன்று உண்டா?

அவ்வள்ளம் அல்லவோ, என்றும் நீங்காத துணையாக
இருக்கவேண்டும்!

தலைவி தலைவனை நினைக்கிறாள்!
அவனோ பிரிந்து போயிருக்கிறான்!

அந்நிலையில் அவள் நெஞ்சம் அவள் துணையாக
இருக்கவேண்டும் அல்லவா!

அவள் நெஞ்சம்! உருகும் நெஞ்சம்!
நிணம் (ஊன்) தீயில் இட்டன்ன நெஞ்சம்!
அந்நெஞ்சமும் அவனுக்குத் துணையாகப் போய்விட்டது.

தனியே இருந்தும் தின்றது. அந்நெஞ்சு! இதுகால் பிரிந்த
தலைவனோடு போயும் வாட்டுகிறது. அந்நெஞ்சு! அந்நிலையில்
புலம்புகிறாள்!

“துன்பத்திற்கு யாரே துணையாவார் தாமுடைய
நெஞ்சம் துணையல் வழி?”

எனத் தன்னைத் தானே கேட்கிறாள்!

வள்ளுவர் சொல்கிறார் துன்பம் தீர்ப்பார் எவர் இலர் எனினும்
அவரவர் நெஞ்சமாவது துணையாக இருக்கவேண்டும்! நெஞ்சத்துணை
யற்றாரே துயரர்.

பிறர் எவரும் அவர்க்குத் துயரர் - துயருட்டுவார் அல்லர்!

நெஞ்சம் தன்னது!

நெஞ்சமே தன் உடைமை!

நெஞ்சமே அகலாது!

அதற்கு ‘உரம்’ என்பது ஒரு பெயர்!

அந்த ‘உரம்’ ஒருவற்கு உள்ள வெறுக்கை!

வெறுக்கையாவது செல்வம்!

உரம் இல்லாப்பிறவி மரப்பிறவி!

எது நடந்தாலும் எப்படி நடந்தாலும்

கண்டு கொள்ளமாட்டாத - தடுக்கமாட்டாத - மரப்பிறவி!

மரப்பிறவியாம் இயற்கைப்பிறவி, பழிப்புப் பிறவியன்று!

மாந்தப்பிறவியாகப் பிறந்தும் மரப்பிறவி போல, மரத்துப்
போன பிறவியே பழிப்புக்கு உரிய பிறவி என்கிறார்!

“உடையார் எனப்படுவது ஊக்கம்! அ.:திலார்
உடையது உடையரோ மற்று”.

இடரினும் தளரினும் இருந்து ஊக்கும் துணிவுடையவர்க்கு
அவர் தம் நெஞ்சத் துணையே நீங்காத்துணை என்க.

7. உணலினும்

எது இன்பம் என்றால் பலப்பலரும் பலவாறு கூறுவர். உண்பது இன்பமா? செரிப்பது இன்பமா? என்றால் சிந்தியாமல் சொல்பவர் உண்பது இன்பம் என்பார். அகவையால் மூத்து, சிக்கல் என மலச்சிக்கலில் நாளும் பொழுதும் மாட்டிக் கிடப்பாரைக் கேட்டால், “உண்பதா இனிது”, “உண்டது செரிப்பதே இன்பம்” என்பார்! ஏன்?

உண்டதால் - சுவை என உண்டதால் - அவர் படும் பாடு; “உணலினும் உண்டது அறல் இனிது” என்று சொல்ல வைக்கிறது!

அவரே ஒருவேளை அச்சிக்கலுக்கு ஆட்படாதவராய் இருந்தால் அப்படி முடிவுக்கு வந்திருத்தல் அரிதே! மெய்யாகச் சொன்னால், “உணலினும் உண்டது அறல்” தான் இனிதாம்!

உண்டது அறாவிட்டால் குத்தும் குடையும்! மேலே உண்ண எண்ணம் வருமா? உணவே வெறுக்கும்! மலச்சிக்கல் வந்துவிட்டால் மனச்சிக்கலும் தானே வரும்! நோய் மூலம் மலச்சிக்கல்! அதனால் மலச்சிக்கலைப் பொய் கூறலுக்கு ஒப்பாகக் கூறினார். பொய் சொல்வார்; புரட்டுப் பேசுவார்; களவு செய்வார்; கொலையும் புரிவார்; மலச்சிக்கல் வந்தால் புண் பொரி காய்ச்சல் என நோய் தொடரும் என்றார்.

ஒருவர் ஆராய்ந்தார்; திருவள்ளுவர் இதனை இவ்வளவு தெளிவாகக் கூறவேண்டுமானால் அவர் முதுவருள் முதுவராய் வாழ்ந்து மலச்சிக்கலுக்கு ஆட்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆதலால் நெடிய வாழ்வினர் என்ற குச் சான்றாக்கினார். இப்படி இதனைச் சான்றாக்கலால் குறையில்லை! குடியை - சூதை - அவர் சொல்லும் மெய்ம்மச் சொற்களைக் கொண்டு அவரொடு சார்த்திப் பார்க்கும் பார்வை வந்து விடக்கூடாதே!

“உணலினும் உண்டது அறல் இனிது”

மருந்திலே, ‘அருந்தியது அற்றது’, ‘அற்றால் அளவறிந்து உண்க’. ‘அற்றதறிந்து கடைப்பிடித்து’, ‘இழிவறிந்து உண்பான்’, ‘தீயளவன்றித் தெரியான் பெரிதுண்ணின்’, என்றெல்லாம் சொல்லியும், மேலும் வலியுறுத்துவாராய் நூல்முடிவில் நிறை வாழ்வுக்கு நீடுவாழ்வுக்கு

உரிய ஒப்பரிய வழியை உரைத்தல் வேண்டும் என்று கூறிய குறிப்பு ஆகலாம். ஏனெனில் நிலமிசை நீடுவாழல் எவர்க்கும் வேண்டும் எனத் தொடங்கியவர் அவர்! அதற்கு நெறி நிறறல் காட்டியவரும் அவர்!

உரிய பயிரொடு ஊடு பயிரும்
சிறந்த வளந்தரும் என்பது சிந்திப்போம்!
செயலூக்கம் பெறுவோம்!

திருக்குறளில் வடசொல் உண்டா?

திருக்குறளில் வேற்றுச்சொல் ஒன்றுதானும் இல்லை என்பது கால்டுவெலார் முடிவு.

தமிழாய்ந்த வையாபுரியார் திருக்குறளில் 150 -க்கு மேற்பட்ட வடசொல் உண்டு என்கிறார்.

பிற்கால உரையாசிரியர்களில் வை.மு. கோபால கிருட்டிண ஆச்சாரியார் பி.சுப்பிரமணிய சாத்திரியார் என்பார் நோக்குமிடமெல்லாம் வடமொழிக் கண்ணாடி கொண்டே சொல்லும் பொருளும் கண்டனர்.

உலகம் என்றால் 'லோக்' அவர்கள் தலையில் ஏறிவிடும்!

திசை என்றால் 'திசா' என்பது அவர்கள் உச்சியில் குந்தும்!

அவ்வாறாகப் பகவன், அதி, ஆதி, பாக்கியம், ஆசாரம் என்பனவற்றை விடுவரா?

பாவாணரும் வடசொல் உண்டு என ஏற்றுக் கொண்டு பதினாறு சொற்களைக் காட்டியுள்ளார். ஆனால் மெய்மை என்ன?

திருக்குறளில் வடசொல் உண்டா? இல்லையா? எனக் கண்டு முடிவு செய்யலாம்.

ஒருசொல் வடசொல் என்றால் அதன் வேர்வழி - விரிவாக்கம் தமிழில் இருத்தல் ஆகாது. இருவகை வழக்கிலும் இடம் பெற்றிருத்தலும் பயன்படுத்தலும் அறிந்தே முடிவு செய்ய வேண்டும்! தமிழில் உள்ள சொல் செயல்நெறி முறைக் கட்டொழுங்கு

உண்டாயின் கொள்வதை அன்றி, அவர் சொன்னார், இவர் சொன்னார், அச்சொல் வழியது என்னல் ஆகாது. இந்நோக்குக் கொண்டு எண்ணி நாம் இயன்றதொரு முடிபு காண்போம்.

1. அகரம்: முதற்குறளில் முதற்சொல்லாம் 'அகரம்' வடசொல்லாம்! தமிழே வடசொல் வழியது என மொழிப் பெயர் தானும் தமிழில்லை என்னும் முரண்டார்க்கு 'அகரம்' என்ன, ஆதி என்ன?

இயல்பாக வாயைத் திறந்து - ஆம்! அகலச் செய்து - எழுப்பும் முதல் ஒலி அகரம்! அகலம் என்பதன் வழியது அது. அ ஆ அங்காந்து (வாயைத்திறந்து) இயலும் என்பது நன்னூல்.

2. ஆதி: அது சேய்மைச் சுட்டு. அது > ஆது; எனது, எனாது; வடது, வடாது; தெனது, தெனாது; குடது, குடாது; குணது, குணாது; இவையெல்லாம் (எனாது, வடாது, குடாது, குணாது) சங்கநூல் ஆட்சிகள். அது > ஆதி = தொன்மையது;

எட்டாத் தொலைவினது.

3. பகவன்: பக்கு, பகு, பகவு, பகுத்து, பாத்து; பகல், பகை என்பனவெல்லாம் பகு அடிச்சொற்கள். பகுத்து வழங்குவது எது பகவு அது. படியளப்பது என்பது மக்கள் வழக்கு.

4. உலகு: உலம் = உருண்டை; உலா - சுற்றிவருதல். உலா > உலவு, உலாவல், உலாத்துதல், சுற்றிவருதல்.

உல் > உலம் = உருண்டை. உலண்டு உருண்டை வடிவப் பட்டுப்புழுக் கூடு. உலம் = உருண்டைக்கல். உருண்டை > உண்டை.

5. ஆசாரம் ஒழுக்கம் எனப் பொருள் கொண்டு வடசொல் ஆக்கினார். அச்சமே கீழ்களது ஆசாரம்; ஆசு + ஆரம் = ஆசாரம் = பற்றுக்கோடு. இப்பொருள் என்பது கொள்ளாமல் வேறுபொருள் கண்டு வடசொல் என்றனர். 'ஆசாரக்கோவை' முன்னின்றது போலும்! ஆசுடை எதுகை (ஆசு - பற்றாசு) ஆசுவைத்தல் (கொல்லு, கொற்று, வேலைச் சொல்) முன் நிற்கவில்லை.

6. பாக்கியம்: பலர் அறியார் பாக்கியத்தால் என்பது வள்ளுவம். பக்கு > பாக்கு + இயம் = பாக்கியம். ஈவுப்பேறு. பகுத்தளிக்கப் பட்ட ஈவுப்பேறு என்பது பொருள்.

7. சோகாப்பர்: சோகு ஆர்ப்பர். சோகார்ப்பர் > சோகாப்பர். சோகு = அரிப்பு, எரிவு, உளைச்சல், கரும்பின் இலை, சோளத்தட்டை இலை அரிப்பு உடைமையால், கரும்புச் சோகை, சோளச் சோகை. எனவே மக்களால் வழங்கப்படும் அரிப்புண்டாக்கும் குறுமுள்ளும் சுணையும் அவற்றில் உண்டு.

8. நாமம்: “காமம், வெகுளி, மயக்கம் இவை மூன்றன், நாமம்” நாமம் = பெயர் எனப் பொருள் கொண்டனர்.

“பேம் நாம் உரும் அச்சம்”

என்பது தொல்காப்பியம். நாம் அம் > நாமம். அம், ஒட்டு.

போகும்போது அச்சம், புகும்போது அச்சம், மீளும் போது அச்சம் என எங்கும் அச்சம் செய்வன இவை.

வெகுளுங்கால் தோன்றா அச்சம், வெகுண்டு ஆறியபின் ஆட்டிப்படைக்கும். மயக்க அச்சமோ மாறா அச்சம்!

9. அமரர்: அமிர்தத்தை உண்டவர், தேவர் எனப் பொருள் கண்டனர். அமர் + அர் = அமரர். அமரர் = போரில் இறந்தவர். அவர் பெயரும் பெருமையும் எழுதிய கல்நட்டு வழிபட்டமையால் அமரர் எனப்பட்டார்.

10. அமிழ்து: ம்ருத என்பதன் வழியது அன்று. இன்பத்து அமிழ்த்துவது யாது? அது அமிழ்து. அம்மம் = பால்.

11. பூசனை: பூவைக் கொண்டு செய்வது அன்று. ஈயம் பூசுதல், சுவர் பூசுதல், முகம் பூசுதல் போல நீர்விட்டுத் துடைத்து வழிபடுதல். பூசுதல், பூசனை. உண்ட வாயைத் துடைக்கும் பூனையின் பெயர் பூசை, பூச்சை என்பதாம்.

12. தானம்: தன் > தான் + அம் = தானம். தன்னையும் ஈயும் ஈகம் “தானம் தவம் இரண்டும்”.

13. தவம்: தவ் = சுருங்குதல்: ‘கவ்வையால் கவ்விது’ காமம். அதுவின்றேல், தவ்வென்னும் தன்மை இழந்து” (1144). தவ் + அம் = தவம். தேவையைச் சுருக்குதல் தவப்பொருள்.

14. இந்திரன்: ஐந்திரன் ஐம்புல அடக்கத்தன். தொல்காப்பியருக்கு முன்னவன். “ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்”. ஐந்திரன் > இந்திரன்.

15. அந்தணர்: அந்தத்தை அணவுவோர் அல்லர்; அகம் தண்மையுடையார் (அருளாளர்) அந்தணர்.

“அகமுனர் செவிகை வரின் இடையன கெடும்”.

என்றும் விதிப்படி அகம் கண் = அங்கண்.

அகம் தண் = அந்தண்.

அந்தண் + அர் = அந்தணர்.

அந்தணர் என்போர் அறவோர்.

16. சிவிகை: வளைதல். கிளை சிவ்வென வளைகிறது என்பது மக்கள் வழக்கு. கம்பை வளைத்து அல்லது வளைந்த கம்பால் ஆக்கப்பட்டது சிவிகை. மூங்கிலின் பெயர் வளை.

“வளைக்க வளைகின்ற வேய்”.

17. தெய்வம்: தெய் > தேய் > தேய்த்தல் தீ. தே.

தீ > தெய்வம். தீ = இனிமை. தீம்.

தே > இனிமை தேன், தேம்.

தேயம் = இனியநாடு.

18. மங்கலம்: மன்கலம் = நிலைபெற்ற அணிகலம்.

மன் கலம் > மங்கலம். இயன்திரம் = இயந்திரம்

மன்திரம் > மந்திரம்

“நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த

மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப”

தொல்காப்பியம்

19. கதம்: சினம். கதம் = வெப்பு.

கதகதப்பு = வெதுவெதுப்பு

கதம் = மனவெப்பு. சினம்.

கதவு = வெப்பதட்பக்காப்பு.

கதழ்ளி எரிநெருப்பு. “கதம்காத்து”.

20. ஒத்து: ஒதப்படும் நூல்.

ஒத்துமுறை வைப்பு - ஒதத்தக்கமுறை வைப்பு.

32 உத்திகளுள் ஒன்று.

21. பாவம்-பாவி: பரவும் தன்மையது.

பா = பாடல் = பரந்து பட்டதோர் ஓசை; நெல்பாவுதல்; நெசவுப்பாவு. விரிவது. பாவி - குற்றம்பெருக்கி.

22. காமம்: கமம் > காமம்! ‘கமம் நிறைந்தியலும்’ தொல்காப்பியம். வளர்பிறையென வளர்ந்து நிறைமதியாவது போல்வது காமம். “காமத்துக் காழில் கனி”.

23. மாதர்: காதல். அன்புக்குரிமையர்.

“மாதர் காதல்” தொல்காப்பியம். “மாதர் முகம் போல் ஒளிவிடவில்லையேல் காதலை வாழிமதி”.

24. அவி: அவித்தல். அவிப்பு சுடவைத்தல், வெதுப்பல், வேக்காட்டால் பக்குவமாதல், அவித்தல், கெட்டுப்போதல். “கண் அவிந்து போக”, “வாயுர்ணவின் மாக்கள் அவியினும் வாழினும் என்”.

25. நிச்சம்: நிறறம் > நித்தம் > நிச்சம். நிற்கும்நாள் = நிச்சம். “நிச்ச நிரப்பு”.

26. படிவம்: ஒன்றன் படி ஒன்று அமைவது படிவு. படிவு படிமம். ஏட்டுப்படி. “துறந்தார் படிவத்தர்”.

27. அதி: மிகுதி; அதிகம் > அதி, அதிர், அதிர்வு, அதிர்ச்சி, அதிகாரம், அதிகாரி, அதிகரித்தல் - சிலப்பதிகாரம்.

28. மந்திரி: மன்திரம் - மந்திரம் சூழ்நிலை ஆய்வு. மன்திரத்தன் மந்திரி.

எ.டு: தன்திரம் - தந்திரம்; தந்திரி.

முன் திரி, முந்திரி. முன் நீண்டு உருண்டது.

29. சலம்: சலசலப்பு; சலசலத்து ஒடுவது சலம். நிலைபேறற்றது. சலம் = வஞ்சம், ஏமாற்று.

30. அங்கணம்: அகம் + கண் + அம் = உள்ளே துளை அமைத்து. அகம் கண் = அங்கண். சலதாரை.

31. மாத்திரை: அளவு. மாத்தல் அளத்தல்.

மா ஒன்றில் இருபதில் ஒன்று.

“உன்னல் காலே ஊன்றல் அரையே
முறுக்கல் முக்கால் விடுத்தல் ஒன்றே”

கண்ணிமை கைந்நொடி அவ்வே மாத்திரை.

நன்னூல்.

32. ஏது இன்மை: ஏதின்மை. பகைமை தொடர்பு இல்லாமை. இயைவது இன்மை, ஏது இன்மை

இயைவது > ஏது.

இவ்வளவு எழுத்து இடைவீடு உண்டா? உண்டு:

எ.டு: கையகத்தது > கையது > கைத்து > கைது.

33. பீழை: பீழிக்கும் பீழை பீழ் > பீழை

பிழை > பீழை பீழிப்பது

பீடை என்பதும் அது. பீழை > பீடை.

34. பூரியர்: பூரித்தல், பூரிப்பு, செருக்கு, ஆணவம், உப்பு மண்ணின் மேல் எழுதல் பூரித்தல், பூர்தல், பூரித்தல், மகிழ்தல், பூரிப்பு அடைதல். பூரி

35. ஆயம்: ஆராய்ந்து - ஆய்ந்து - எடுக்கப்பட்ட கூட்டம். அவையம்.

36. சூது: சூழ்து > சூது. சூழ்ந்து - வட்டமாக இருந்து - ஆடும் ஆட்டம். எ.டு: தீர்வு > தீவு

37. புத்தேள்: புத்தேளிர், புத்தேளிர் நாடு.

புதியதோர் நாட்டில் இருந்து வந்த அயலார்; அயலார் நாடு. இந்நாள்: அயல்நாடு போல.

38. கவ்வை: பற்றிக் கொண்டு - கவ்விக் கொண்டு - சொல்லும் பழி. கவ்விப் பிடித்த விரல் போன்ற கதிர் கவ்வை. கேழ்வரகு. கவ்வை கறுப்ப. “கூர்த்து நாய் கவ்விக் கொளக் கண்டும், போர்த்து நாய் கௌவினார்”. கௌவை > கவ்வை. கவை, கவர், கவி.

39. காரிகை: கார், காரி, காரிகை. மழை முகில் கொண்ட அழகு, மழைப் பயன் ஒப்பவள் காரிகை.

40. ஆகுலம்: ஆகு உலம். ஆவது போலும் கேடு. உலம் ஆரவாரம். ஆடம்பரப்பொருளது அன்று. உலம் உலர்தல் அற்றுப் போதல்.

41. அந்தம்: இறுதி, அந்தி, சந்தி இணைச் சொல். அந்திப்பொழுது; அந்திக்கடை, அந்தி மந்தாரை மக்கள் வழக்கு. அந்திமாலை - சிலம்பு. பகல் பொழுது முடியும் பொழுது அந்தி > அந்தம். உள்ளீட்டை உறிஞ்சியழிக்கும் பூச்சியின் பெயர் ‘அந்து’.

42. கணம்: கண் இமைக்கும் பொழுது.

கண் + அம் = கணம். மன் + அம் = மனம் போல்.

43. கவரி: கவரி ஒன்றை ஒன்று பற்றி நிற்கும் மயிர்க்கற்றை. குளிர்க்காப்புப் போர்வை அன்னது! சடைமான் - யாக் - கவரிமான் என்பன ஓரின உயிரிகள்! பனிப்பகுதி வாழ்வின அவையே! மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமாவாம்.

சொல்லாமல் சொல்லாடல்

திருவள்ளுவர் ஓர் அரிய உத்தியைக் கையாண்டார். அது “சொல்லாமல் சொல்வது” என்பது. நிரம்ப நிரம்பச் சொல்ல வேண்டும் ஒன்றைச் சொல்லாமல் சொல்வது என்பது அது. வியப்பாகத் தோன்றும்! சொல்லாமல் எப்படிச் சொல்வது? என வினாவவும் தோன்றும். ஆனால், இலக்கணர் வியப்பு அடைந்திலர். அதற்கு ‘நுவலா நுவற்சி’ என்றும், ‘ஒட்டு’ என்றும், ‘பிறிது மொழிதல்’ என்னும் முடிசூட்டி அணியாக்கி வீற்றிருக்கச் செய்தனர்.

1. பீலிபெய்

வலியறிதல் என்பதோர் அதிகாரம். வலியறிதலாவது வலிமையை அறிதல். தன்வலிமை, தான் செய்ய இருக்கும் செயல் வலிமை, அதற்கு இடையே தடையாக வருவதன் வலிமை, துணையாக அமையும். வலிமை எனப் பலவும் அறிதல் வலியறிதலாம். அதில்,

“பீலிபெய் சாகாடும் அச்சிறும் அப்பண்டம்
சால மிகுத்துப் பெயின்”

என்பது ஒரு பாடல்.

பீலி - மயில்தோகை. பஞ்சினும் மெல்லியது அது. பஞ்சில் அழுக்கு எண்ணெய் தண்ணீர் பற்றி எடையைக் கூட்டல் உண்டு. ஆனால் மயில்தோகையில் அவை படிய மாட்டா. இறகு வெறும் கூடு! அதன் மயிர்க்கால் மிகமிக மெல்லியது.

ஆயினும் அதற்கென ஓர் கனம் இல்லாமல் போகாதே. மெல்லிய மயில்தோகை என அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டே போனால், தாங்காப் பாரமும் ஆகிவிடக் கூடுமே! தாங்காப் பாரத்தை வலிய இரும்பால் ஆகிய அச்சும் தாங்க மாட்டாது ஒடிந்து விடும் தானே! என்கிறார். இதனால் என்ன சொல்கிறார் திருவள்ளுவர்.

‘அளவுக்குமேல் பாரம் ஏற்றாதே என்பது மட்டுமா?

‘அளவுக்குமேல் பாரம் ஏற்றினால் அச்சும் ஓடியும்

என்பது போல், எந்த ஒன்றையும் அளவுக்குமேல் செய்தால் கெடுதலே ஆகும். ஆதலால், அளவு பாராமல் எதனையும் செய்யாதே என்கிறார்.

உழைப்பா, ஓய்வா, உறக்கமா, உண்ணுவதா, செலவு செய்வதா, கொடை புரிவதா, திட்டுவதா, அடிப்பதா, பகைப்பதா - எவை எனினும் அளவோடு இருக்கட்டும்! அளவுக்கு மிஞ்சினால் அழிபாடு தான் ஆகும் என்கிறார்.

இருபது முப்பது வகையாகச் சொல்லிக் காட்டி, அறிந்து கொள்ள வைக்கிறார் அல்லவா!

2. நுனிக்கொம்பர்

இதனை அடுத்த குறளில் இதே உத்தியை ஆள்கிறார்;

“நுனிக்கொம்பர் ஏறினார் அ.:திறந்து ஊக்கின்
உயிர்க் கிறுதி ஆகிவிடும்”

என்பது அது. உச்சி வரை மரத்தில் போனவன் அதன் மேலும் போனால் என்ன ஆகும்? நுனிவரை போவதே கூடாச் செயல். ஏறியவனைத் தாங்காமல் முரியும், ஓடியும்; வளைந்தும் வீழ்த்தி விடலாம்! தாங்கும் அளவு தானே தாங்கும்! தாங்க முடியாநிலையில், தானும் ஓடியும், தன்மேல் ஏறியவனுக்கும் அழிவு ஆக்கும். ஆதலால் மேலும்மேலும் ஏறாதே என்று எச்சரிக்கும் இதுவும், அளவறிந்து, அதன் வலிமை அறிந்து செயலாற்று என்பது தானே!

மரத்தின் மேல் ஏறுவது பற்றியோ,

வண்டிமேல் பாரம் போடுவது பற்றியோ,

திருவள்ளுவர் நூல் எழுதினாரா? அறநெறி கூற வந்தவர் அப்பொருள் சொல்லல் அப்பொருளை வற்புறுத்துதற்கே எனக் கொள்ளல் முறையாம்.

இந்த இரண்டில் ஒன்று போதுமே என்றால், முன்னது, ஏற்றப்பட்ட வண்டியின் அச்சு ஓடிதல், பின்னது, ஏறியவன் உயிர்க்கு அழிபாடு. அளவறியாமை கொள்வார், கொள்ளப் படுவார் இருவருக்கும் தீமையாம் என்பதை விளக்க இரண்டும் கூறினார் என்க.

3. நெடும்புனல்

இனி இடனறிதலில் மூன்று குறள் கூறுகிறார்.

“நெடும்புனலுள் வெல்லும் முதலை அடும்புனலின்
நீங்கின் அதனைப் பிற”

என்பது ஒன்று. நீரில் இருக்கும்போது முதலைக்கு வலிமை மிகுதி. நிலத்தில் இருக்கும்போது அதற்கு வலிமையில்லை. நீரில் எவ்வளவு வலியுடையதும் வெல்லவல்ல முதலை, நீரை விட்டு நீங்கி நிலத்திற்கு

இடைவெளி குறைத்து வந்துவிட்டால் எவ்வளவு வலிமை குறைந்ததானாலும் வெல்லப்பட்டுவிடும்! ஒன்றன் வலிமை எவ்விடத்தும் ஒரு நிலையில் இருப்பது இல்லை! இடந்தோறும் வேறுபடும்! உள்ளூரில் வலிய ஒருவனுக்கு அயலூரில் அந்த வலிமை இல்லை! பனி நிலத்தில் வாழ்ந்தவன் வெயில் நிலத்தில் திண்டாடுவான்! வெப்பநிலத்தில் பழகியவன் தட்பநிலத்தில் திணறுவான். இடம் பார்த்துக் கொண்டு செயல்பட வேண்டும் என்கிறார்.

4. கடலோடா

இதனை அடுத்த குறள்,

“கடலோடா கால்வல் நெடுந்தேர் கடலோடும்
நாவாயும் ஓடா நிலத்து”

என்பது நிலத்திலே செல்லும் தேர், நீரிலே செல்லாது. நீரிலே செல்லும் கப்பல் நிலத்திலே செல்லாது. இரண்டும் செயலற்று ஒழியும் என்கிறார். இரண்டும் நிலமும், நீரும் தானே! ஒன்று போதுமே! என்றால் போதும்! ஆனால் ஒன்றை வலியுறுத்த மூன்று முறை சொல்லல் உண்டு. அவ்வழக்கம் ஒரு பொருள் மேல் மூன்று வரல் என்பது.

கலிப்பாவில் வரும் தாழிசை என்னும் உறுப்பு, ஒரு பொருள்மேல் மூன்று வரும் என்பது இலக்கணம். கலித்தொகை, திருக்குறளுக்குப் பிந்தியநூல் அல்லவா! அதன் இலக்கணம் குறளுக்குக் கொண்டு கூறல் ஆகுமா? என்றால் ஆகாது!

வள்ளுவருக்குப் பிந்தியது கலித்தொகை.

வள்ளுவருக்குப் முந்தியது தொல்காப்பியம்.

அதில் கலித்தொகை இலக்கணம் உண்டு.

அதில் ஒருபொருள் மேல் மூன்றடுக்கிய தாழிசை இலக்கணம் உண்டு.

தரவு, தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம் என்னும் நான்கும் கலிப்பாவிற் கு அடிப்படை. ஆதலால் தொல்காப்பியர்க்கு முன்னமே

கலிப்பா தமிழில் பாடப்பட்டது உண்டு! அதன் இலக்கணம் இருத்தலால் இலக்கியம் இல்லாமல் இலக்கணம் ஏற்படாது என்பது இலக்கணம்! இனி வேறொரு வகையால் எண்ணலாம்.

முன்னது ஒன்றற்கே ஈரிடத்து இருநிலை!

பின்னது, ஓரிடத்து மட்டுமே இயக்கம்! மற்றோர் இடத்து இயக்கமே இல்லாமை!

முன்னது வலிமை குறைதல்! பின்னது இயக்கமே இன்மை - வேறுபடவில்லையா?

5. காலாழ்

இன்னும் இதே இடனறிதலில் ஒருகுறள்:

“காலாழ் களரின் நரியடும் கண்ணஞ்சா
வேலாழ் முகத்த களிறு”

களப்போரில் வேற்படைக்கும் அஞ்சாத யானை! அது களர் அளறு உள்வாங்குமண் நிலத்தில் இயல்பாக நடக்கிறது! என்ன ஆகிறது. அவ்வலிய பெரிய யானையை அம்மண் உள்வாங்கிச் செயலறச் செய்துவிடுகிறது! அரையோ முக்காலோ முழுவதோ மூழ்கிப் போகிறது. முழுகும் நிலையில் ஒருநரி பார்க்கிறது! யானை மேல் ஏறுகிறது! கவ்வுகிறது; கடிக்கிறது! யானையால் எதுவும் செய்யமுடியாமல் போகிறது. யானை நரிக்குத் தோற்றுப் போகிறது. ஏன்? உள்வாங்கு மண்ணால் தன்வலிமை இழந்து போய்விட்டதால்!

நரியை உள்வாங்கு மண் வாங்காது. நரி பெரியது இல்லை! பூனை நடையிடத் தாங்கும் மண், புலி நடையிட முடியாமல் ஆக்கிவிடும்! நரி நடையிட இடம் தரும் அளறு - களர் - நரியை உள்வாங்குவது இல்லை!

எறும்பு ஊர்ந்து கரையேற உதவும் இலை, எலி ஏறி ஊர்ந்து கரையேற உதவுமா?

அதனதன் உடலும் கூட இடத்தைப் பொறுத்து இயக்கமாகின்றது! இரண்டு சக்கரங்கள் - இரண்டு தண்டவாளங்கள் - ஊடே அசையாமல் கிடக்கும் ஒரு குழந்தை! தொடர்வண்டியே ஓடினாலும் ஊறுபாடு இல்லாமல் தப்பிவிடும் வாய்ப்பு உண்டு!

ஆனால், உருத்திரண்ட ஒருவர் தண்டவாளத்தின் ஊடு கிடந்தால் துண்டாவது அன்றித் தப்புவாரா? தனித்தனியே நோக்கித் தக்க முடிபு எடுக்க வேண்டியதற்கு ஒரு முடிந்த முடிபு இல்லை என்பது இதன் விளக்கமாம்!

ஆதலால் சொல்லாமல் சொல்லும் இதில், சொல்லாமல் அறியவேண்டும் குறிப்புகள் பல இருத்தல் எண்ணுவார் எண்ணத்திற்குத் தக விளக்கமுறும் என்க.

இரண்டு அதிகாரங்களில் ஐந்து குறள்களைச் 'சொல்லாமல் சொல்லும்' பொருள் குவியலுக்குச் சான்று காட்டியுள்ளார் வள்ளுவர்.

காலம் அறிதல்,

“பகல் வெல்லும் கூகையைக் காக்கை”

“பொருதகர் தாக்கற்குப் பேருந்தகைத்து”

“கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து மற்றதன்

குத்தொக்க சீர்த்த இடத்து”

என்பவையும், பிறவும் உவமைகள். ஆதலால், இவ்வகையில் கொள்ளப்படாவாம்.

6. பரியது

சொல்லாமல் சொல்லாடலில்,

“பரியது கூர்ங்கோட்ட தாயினும் யானை

வெறுஉம் புலிதாக் குறின்”

என்னும் ஊக்கமுடைமைப் பாட்டும் ஒன்று. யானை பருத்த உருவினது; கூர்மையான கொம்பாம் கருவியையும் இயல்பாகக் கொண்டது. ஆயினும் என்ன? அப்பருமைத் தோற்றமோ, வாய்த்த கருவியோ கொள்ளப் புலியைக் கண்டு அஞ்சுகிறதே யானை? வெருண்டு ஓடுகிறதே புலியைக் கண்டு! புலி யானை மேல் பாய்ந்து ஏறி, வெற்றிக் கொடி நாட்டிவிடுகிறதே! புலியின் வலிமைதான் என்ன? அதன் உள்ளத்துறுதி தான் என்ன? என்கிறார். இதன் வழியாக என்ன சொல்கிறார் வள்ளுவர்?

நாட்டின் வளம் பரப்பு, வலிமை மிக்க படைப்பெருக்கம் - கருவி வாய்ப்பு என்பவற்றை ஓர் அரசு கொண்டிருந்தாலும், படைத்தலைமை ஊக்கமின்றி இருந்தால், அரசு ஆற்றலின்றி இருந்தால் - வலிய பகைவன் எளிதாக வென்றுவிடுவான் என்கிறார்.

“உருவமும் கருவியும் இருந்தால் போதா?
உள்ளது உறுதியே வெற்றி என்பது இது!
எச்செயல் செய்தாலும் அதன் வெற்றி
உள்ளம் சார்ந்தே - ஊக்கம் சார்ந்தே

- உள்ளது என்றார். இதன் விளக்கம் போல,

“வேந்தமை வில்லாத நாடு” பயமின்று (740)
“வினைமாட்சி இல்லார்கண் இல்லதுஅரண்” (750)
“தானை தலைமக்கள் இல்வழி இல்” (770)

என வருவனவற்றைக் காண்க.

“உள்ளம் உடைமை உடைமை”
“உள்ளத் தனையது உயர்வு”
“உடையார் எனப்படுவது ஊக்கம்”
“உரம் ஒருவற்கு உள்ள வெறுக்கை”

என வருவனவெல்லாம் இதன் விளக்கம் போல்வனவே.

7. ஒலித்தக்கால்

இனிப் படைமாட்சி மூன்றாம் குறள்,

“ஒலித்தக்கால் என்னாம் உவரி எலிப்பகை
நாகம் உயிர்ப்பக் கெடும்” (763)

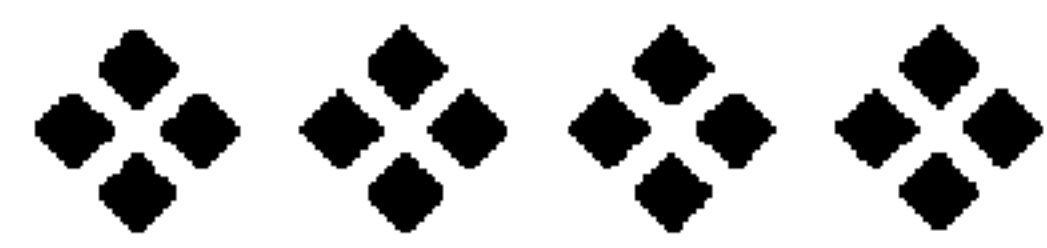
என்பது கடற்பரப்புப் போலப்பரவிப் பெருகி நிற்கின்றன எலிகள்! ஒரோ ஒரு நாகப்பாம்பு படமெடுத்து நிற்கின்றது! அவ்வளவு தான்! எலிகள் அனைத்தும் எதிர்நிற்க மாட்டாமல் ஓடி ஒளிந்து தப்பின; என்பது எலி, பாம்பு பற்றிய ஆய்வா? இதன் வழியாக என்ன சொல்கிறார்?

துணிந்த வீரன் ஒருவன் முன், துணிவற்ற வீரர் நூற்றுவர் ஆயிரவர் எனக் கூடி நிற்பினும் எதிரிட மாட்டார்! முதுகிட்டு ஓடுவர் என்பதாம். மற்றும் துணிவாக ஒரு முயற்சியில் இறங்குவான் முன் ஆயிரம் தடைகள் வந்தாலும், அவையெல்லாம் உடைபட்டு ஒழிந்து போகும் என்பதாம்.

“படையின் எண்ணிக்கையே வெற்றி தந்துவிடாது,
படையின் உள்ளத்திண்மையே வெற்றி தரும்”

என்பது போர்க்களத்திற்கு மட்டும் உரியது அன்று. எத்தொழிலுக்கும் எத்துறைக்கும் ஏற்றது.

துணிவே வெற்றி என்பதாம்!
எண்ணிக்கை வெற்றியன்று!
எண்ணமே வெற்றி! என்க.

குறிப்புக்காக

(இடமிருந்து) திருவாட்டி இலட்சுமி

கு. தாமோதரன்

திருவாட்டி பா. உஷா

